

ZGODNJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 18.

V četrtek 1. vel. travna.

1851.

Raba podob per učenji.

V 1. listu p. l. je „Zgodnja Danica“ per učenji mladosti rabo pripoved perporočila, kar je za res dobro in prav. Drugi tudi dober pomoček, per učenji mladosti srečno napredovati, se mi zdi raba podob (Bilder). Med vsimi dušnimi močmi je per otrocih domišlija (v nižjim pomenu: Einbildungskraft) in pa počutna dovzetnost (das sinnliche Wahrnehmungsvermögen) nar bolj razvita. Zato je tako težko, otroke v redu in miru in per potrebi pazljivosti ohraniti. Otroka namreč vsaka stvar mika; vsaka reč njegovo oko in vsak glas njegovo uho na se vleče: otrok hoče vse viditi in slišati in vsako reč z roko prijeti. Kteri učenik tedaj nar bolj razumč, te dve dušne moči per učenji v svoj namen porabiti, tisti bo gotovo per uku mladosti nar bolj napredoval. Kakor se raba pripoved posebno otročji domišliji perkupi, tudi podobne obem omenjenim dušnim močem posebno ustrežejo. Ako si postavim otrokam pergodbo od Kristusoviga rojstva razložil, vzemi potem tudi podobo od Kristusoviga rojstva v roko, ter jo otrokam pokaži rekoč: Tu sem glejte! tu je Betlehemsko mesto, tu je borni hlevčik, tukej so jaslice, v njih vidite nebesko dete, per Njem Jožefa in Marijo, okoli hlevčika pastirce s svojimi čedami, nad hlevčikom prelepo zvezdo. Tukaj vidite s. tri kralje, ki derže v rokah svoje darove: kadilo, zlato in miro, kleče nebeškiga deteta molijo. — Vidil boš, de bo vse v šoli kar oko in uho; lahko bi slišal miško po šoli hoditi. Kteri otrok ti bo potem vedil, razloženi nauk nar bolj ponoviti, mu tako podobo daruj, pa mu reci, de naj jo lepo shrani, ker ti jo bo mogel večkrat pokazati, in de naj jo doma pridno ogleduje. V prihodnji uri mu ukaži, de naj ti po podobi zadnjič slišani nauk ponovi, in čudil se boš, kako ti bo vedil vse na tanko povedati od perviga konca do zadnjiga, kar bi se brez pomoči podobne morebiti ne bilo zgodilo. Tako se pa tudi učenik nar lozej vsakdanjosti in vedne enoterosti (des ewigen Einerlei) ovaruje; v šolo pride sprememba in živost, med otroke pa lepo perzadevanje, de bi eden drugiga prekosili in tudi kaj lepiga v dar dobili, naj bi imeli doma starišem kaj pokazat.

Porečejo sicer nekteri, de podobne le od začetka per otrocih veselje obudijo, s casam pa jim postanejo kaj vsakdanjiga; podobne se umažejo, otroci jih začnejo zaničevati in tako se spoštovanje do drugih svetih in posvečenih reči zgubijo. Kakor je večidel per vsih ugovorih navada, de nekoliko resnice v sebi imajo, je tudi tu. Zato je treba pred vsim opomniti, de se otrokam nobeni slabi podobčki v roke ne dajo, ki so brez vse umetnosti in lepote namalani, ampak bolj prav reči, le mazani, in vsaki stvarci prej, kakor kakimu svetniku podobni. Rajši nič, kakor kaj slabiga in neporedniga. Potem smo tudi mi te misli, de se ne sme ne preveč podob in ne pregosto otrokam v roke dati. Katehet naj jim jih večidel le kaže, in le sem ter tje v znamenje zadovoljnosti in pohvale ktero podeli. Kar pa umazanje podob zadene, se samo od se razumč, de papirnate podobne ne morejo večno terpeti. Zato se ravno v kersanskim nauku ljudje podučijo, de naj svete reči, ako niso več za rabo, sožgejo, de ne bojo komu v zasmehovanje. Tudi lahko katehet časi že ostarele podobne z novimi čednimi nadomesti.

Podobne so sploh dober kup, s kakimi par goldinarji se človek za celo leto obilno z njimi preskerbi, in na male potroške se v tako imenitni reči toliko manj gledati sme, ker je dnár s tem boljši obrnjen in z njim več dobriga storjeno, kakor če bi se med uboge podelil. Bolj so namreč tisti usmiljenja vredni, ki so lačni duhovskega kruha, kakor pa telesnega, in ravno k pervim so šteti nedolžni otročiči v šoli.

Škoda je samo, de, dokler so Nemci s tako imenovanimi katekizemskimi podobami (Katechismus-Bilder) dobro prevideni, v kteri reči posebno Briskenskimu knezoskofu Galura—tu velika hvale gre, jih nam Slovencem v slovenski besedi se tako zelo pomanjkuje. Za potrebo sicer res tudi nemške lahko rabimo, vendar pa so si sedanji Lavantinski knezoskof velike zasluge za otročjo izrejo perdobili, de so nekoliko takih podob, poleg Galurovih, s slovensko besedo prevedenih v Gradcu per Lampelnu risati dali. Ker so pa te podobne še sploh malo znane in po svoji vrednosti cenjene, jih tukaj nekoliko obsirnši popišemo.

Njih sto skupej velja 40 kr. sr. in obseže devet raznih podob:

1. kaže veselje v skrivnosti presv. Trojice s tremi nariski (Zeichnungen): a. kerst v Jordanu; b. smert Kristusova; c. prihod s. Duha.

2. kaže daritev s. mase s tremi nariski: a. darovanje Melhizedeka (Vorbild); b. zadnjo večerjo (Erfüllung); c. povzdigovanje per s. masi (reelles Nachbild).

3. kaže oljsko goro s tremi nariski: a. Kristusa v molitvi; b. spijoče učence; c. vjetje Kristusa.

4. kaže Kristusa križaniga z dvema razbojnikama.

5. kaže vnebohod Kristusov.

6. kaže kerš. nauk v trojnem vprašanji s tremi nariski: a. kaj je oče nebeski storil, da bi v nebesa pršli? — Nas je za svoje otroke vzel. — Narisek kaže matere, ki svoje otroke k Jezusu peljajo; b. kaj nam je storiti, srečno v nebesa priti? — Zapovedi spolnovati. — Narisek kaže mladenca per s. Mat. 19, 17. s tem vprašanjem. c. Kaj nam je dal Jezus v pomoč, da nam je v nebesa priti mogoče? — Svoje meso in kri v presv. zakramentu. — Narisek kaže poslednjo večerjo.

7. kaže nauk od spovedi v priliki od zgubljeniga sina s petimi nariski: Zgubljeni sin a. spozna svoj greh (izpraševanje vesti); b. obžaluje svoj greh (kas); c. se poverne k očetu (sklep); d. poklekne pred očeta (spoved); e. hoče poslednji blazper biti (pokora). — Ta podoba je posebno lepa.

8. nam kaže evangelijskiga bogatina, ki pred svojimi polnimi shrambami stoji in se nad svojim bogastvom čudi. Ta bogatin nam kaj živo pred oči stavi poglavitni greh sedanjih kristjanov, ki le na tem svetu nebesa iščejo, na večnost pa popolnoma pozabijo.

9. in poslednja podoba nam kaže nauke od matere božje s štirimi nariski: a. pozdravljenje angela; b. obiskanje Elizabete; c. Marijo in Simeona v tempelu; d. Marijo pod križem. — Vsim podobam so še lepi izreki večidel iz s. pisma perdljani. Risanje je lepo in čisto.

Te podobe naj bi vsak katehet prav pridno v soli rabil. Zeleti bi samo bilo, da bi se obilniši izbero od takih in enakih podob imeli, in da bi se po vsim katekizmu vse imenitniši dogodbe in nauki v lepih nariskih vpodobili. Kar nemške podobe zadeva, si človek sicer lahko iz raznih podob za solo potrebne zbere; ali pogosto je v celim zvezku od sto podob komej po pet ali deset za šolsko rabo perpravnih in veliko dnarja se brez potrebe potrosi. Gospodu tedaj, kateri bi delo na se vzel, poleg ohzezka celiga katekizma potrebnih podob napraviti, bi bili gotovo vsi kateheti hvaležni, in trud in stroški bi se mu obilno povernili.

Če pa podobe posebno per povernim podučnji (beim religiösen Unterricht) perporočamo, jih perporočamo pa tudi sploh per drugim učenji. Bukvice, kakor so postavim nemške: „Wilhelms Naturgeschichte mit Bildern“, ktere sim pogosto vse raztergane per otrocih najdel, s tolikim veseljem so jih preberali, bi bile tudi slovenskim solam v veliko pomoč. Kaj pomaga otrokam še tako lepo razlagati, ktere živali in ktere zeliša so nam koristne ali škodljive i. t. d., ker pa otroci zvnaj sole teh stvari spoznati ne morejo; kar bi se pa lahko zgodilo, ako bi se jim v soli v podobah pred oči postavile. Opomniti se tukej le more, da morajo vsi taki nariskizvesto po življenji napravljeni, ne

pa kar zavolj lepsiga videza tako nakinčeni biti, kakor se nikjer v resnici ne najdejo. Iz takih za oko sicer prijetnih, na sebi pa vender le goljufivih nariskov se ne morejo otroci ničesar naučiti, ker zvnaj sole tistih stvari, ki so jih v nariskih občudovali, spoznati ne morejo, ker jim niso podobne. Menim da bi se založniku takih bukvic ne bilo treba zgube bati, marveč bi se še smel lepiga dobička nadjati.

K—.

Otrók nikar na ženitnine!

Ena za kersansko izrejo otrók zlo škodljiva in napčna navada na kmetih je naplečevanje, to je: da otróci na ženitnine zijale prodajat ali pa prežat hodijo, da bi kej jesti ali piti dobili. Starsi in drugi, kteri to dopusajo ali pa se k temu nape-ljujejo, pač ne pomislijo hudih nasledkov, ki se posebno za dušni blagor otrók iz tega izvirajo. Kaj neki iz tega toliko hudiga biti zamore? marsikdo nevedoč ali nepomisleč reči utegne. Kakor se iz mehkega voska lahko podoba naredi, kakoršno kdo hoče; enako je serce otrók dovzetno za dobro in hudo, h čimur se z besedo in izgledam nape-ljujejo.

Na ženitninah in per družih tacih priložnostih se otróci vsi nekakšniga posvetniga duha navzamejo; s tem se dobri, bogoljubni občutljeji v njih zadušujejo in nevedama hudo poželenje obuduje. Otróci vidijo per tacih prilikah razujzdanost svetá, vidijo zaljubljeno obnasanje plesavk in plesavcov, slišijo kleti, kvantati, klafarske pesmi prepevati; in ker je človek že po naturi bolj k hudimu nagnjen, in izgled v njegovo življenje več moči, kakor se toliko podučnje ima, se s tem že v prvi mladosti ob ljubo sramožljivost perpravijo, brez ktere tudi čistosti ni in obstati ne more. Naj bo le res, kar kdo reči utegne, da otróci sploh vsiga tega še ne umejo; pa če tudi se ne umejo, jim vender to rado v spominu ostane, in da le nekoliko k spreumetnosti pridejo, kmalo to, kar so pred vidili in slišali, premisljevati, govoriti, ter ples in druge reči med seboj poskušati začno. Tako se jih slabi navtisi v prvi mladosti primejo, z njimi rastejo, in dostikrat za njih celo življenje hude nasledke imajo. Zraven tega se otróci per tacih perložnostih, ko marsikteri nezmerno pijo, ali pa se otroke piti silijo, lahko tudi že pijančevanja vadijo. Kaj pa je iz človeka, ki se že v otročjih letih pijančevati vadi, vsak lahko vč in presodi. — Pa tudi na telesu se per tacih prilikah otroku marsiktera nesreča lahko permeri. Kako lahko je, kar se marsikje resnično zgodi, da kdo otroku na noge stopi ali ga neprevidama sune, in da je nekteri ravno per naplečevanju že takó skupil, da čuti in terpi potem vse svoje dni! Za en kosce kruha ali mesa, ki ga morebiti dobé, otroci utegnejo tako na svoji duši ali pa tudi na telesu nepopravljivo, neizrečeno škodo terpeti.

Ko bi se ženitnine po kersansko obhajale, bi res te reči v misel jemati treba ne bilo; ker se pa ženitnine, zlasti na kmetih, veči del po pameti in po kersansko ne ravnaajo, je pa ta opomin gotovo potreben. Zatorej, starši! in vi vsi, kterim so otróci v poduk in skerb izročeni — premislite to, in nikar otrok na ženitnine, plesisa in druge take perložnosti in kraje ne spusajte, če vam je njih nedolžnost, njih zveličanje, njih časna in večna sreča mar.

Tisti pa, kateri plēs se zagovarjajo, ali ga zavolj telesne gibčnosti in perurnosti mladosti clo perporočujejo, ne vedo ali pa vediti in pomisliti nočejo, v koliko hudiga za dušo in velikrat tudi za telo plesarije in okoljsine, s kterimi je ples združen, zapeljejo. Ni moj namen, tukej ravno plēs pretresovati; samo to vender per tem opomnim, de so razsvetljeni sveti cerkveni očetje in učeniki (ki so sploh vsi zoper ples) človeka in njegovo naruro, kar nevarnost za zveličanje tiče, gotovo veliko bolje poznali, kakor pa vsi tisti, ki plēs zagovarjajo ali ga priporočujejo, ker se za dušni prid in blagor ne zmenijo. Telesna gibčnost in perurnost, ktera jih tolikanj skerbi, se tudi brez plesu perdobiti zamore. Kmetovski ljudje, ki so razun zime skor celo leto na polji, v nogradih, na paši ali pa v rudarskih jamah, se pa že tam dovolj urijo in gibljejo. Gotovo je pa veliko bolje, čeravno se kdo prav po postavah obračati in sukati ne zna, kakor pa de bi si to z zgubo nedolžnosti in z nevarnostjo in škodo svojiga zveličanja perdobil. —

P.

Spomin

pošteniga moža in pridniga učenika.

»Bratje! dan je sčer pekoc.
Vendar delajmo na moč.
Bo nam v grobu lahka noč!« —

—n

V sredo po velikonoči, 23. mal. travna je umerl g. Simon Maček, vredni učenik Kropuške šole na Gorenškem. Ravno na sv. Jurja dan popoldne smo ga pokopali. Star je bil 54 let, in se je že 34. leto vkvarjal na trudnim polju našiga revniga učiteljstva. — Bil je pridin učenik, pobožin kristjan in pošten mož, da malo taci. Rojen je bil v Poljanah od revnih, toda dobrih starišev. V šolo je hodil nekaj v Idrii in nekaj v Ljubljani. Vsih 34 let je bil zmiram le v Kropi. Od zgodnjiga jutra do pozniga večera je delal vsak dan neutrudeno v šoli in cerkvi. Pri vsih rečeh je bil znajden, skušen in previdin mož. Pri vsih svojih opravilih je znal vse naj bolje obrniti. V cerkev je vedno prav rad hodil. Vsako nedeljo, kadar je dan odzvonil, so ga vidili ljudje vselej perviga pred altarjem klečati in moliti. Tudi v postu je svojim učencam vsak večer sv. križev pot v cerkvi naprej molil, in jih tako pri vsaki priložnosti tudi k pobožnemu življenju škerbno napeljeval. Se letas, ko je bil že ves bolehin, se mu ni moglo ubraniti, da bi pustne dni navadnih dolgih molitev s svojimi učenci v cerkvi opravil ne bil. — Zraven šolskih in cerkvenih opravil je pa tudi na polju pridno kmetoval. Svoje malo polje je tako dobro obračati in obdelovati znal, da mu je vedno obilniši rodilo in teknilo. Za tega voljo je bil pa že tudi poslednje leto po nasvetu gospod fajm. Uršiča za uda kmetijske družbe v Ljubljani zvoljen. — Tudi s slovenščino se je pridno pečal. Vse slovenske časopise je bral, in si že veliko novih bukev napravil. Okoli in okoli ga je vse špoteniga in previdniga moža spoštovalo in rado imelo. — Svet je pa vender le navajen kratko ljubiti in dolgo čertiti, in velike dobrote z nehvaležnostjo povračevati. Zato se pa tudi ranjkimu ni novo zdelo, če so ga kake nehvaležne nasprotvanja krivično zadele. On se je tedaj vselej in povsod le modro in poterpežljivo zaderžal, zato ker je vedil, da le po taki poti se pride v kraj, kjer križev več ne bo. — Njegove blage dela so mu bile na zadnje hladno tolažilo; vidilo se je, da mu je bila smert ljuba, in da je rad umerl. Še zadnje dni je djal: »Kaj se bom le umreti bal, saj sim že dosti na svetu prestal.« — Zaspal je mirno v sladkim upu boljšiga življenja —

Počivaj le mirno, ljubi bratec! in vživaj tam svojih del vredno plačilo. — Zrezaniga kamna enako drugim veljakam na grobu morebiti ne boš imel, vendar boš vstal v vednim spominu veim, ki so te poznali in spoštovali. — Častiti duhovni gospodje, ki so bili enkrat tvoji učenci, se te bodo spomnili pri sv. altarju, veliko veliko jih bo pomnilo tvoje lepe nauke, in mi tvoji zvesti bratje te ne bomo pozabili nikoli, nikoli! — Počivaj le mirno, dragi bratec! naj ti bo trudnimu zemljica lahka! —

A. Praprotnik.

Kaj je katolški duhoven?

Alfonz Lamartine, sloveči francoski pesnik, poslanec, in v začetku sedanje francozovske republike tudi minister, se je v narodnim zboru v Parizu tako glasil: »V vsaki fari stanuje mož, ki nima ne žene ne otrok in je vender ud vsake družine. — kteriga ljudje pričo svetovavca ali deleznika nar bolj prazničnih pergodb svojiga življenja storijo. — kteri človeka per rojstvu sprejme in ga še le per grobu zapusti; — kteri zibel, zakonsko in mertvaško posteljo in grob blagoslovi in posveti; — mož, kteriga so majhni otroci ljubiti, spoštovati in se ga bati navajeni; — kteriga clo ptuji svojiga očeta imenujejo, kterimu kristjani svoj nar bolj znotranji glas, svoje nar skrivniši solze razodevajo; — mož, kteri je zavoljo svojiga poklica tolažnik v sleherni nadlogi duše in telesa, kteri spozna za svojo dolžnost biti srednik med bogastvam in med ubostvam. — kteri na svoje duri zdaj bogatina zdaj reveža terkati sliši, bogatina, ki mu svoj dar skrito pernese, reveža, de ga brez osramotenja sprejme; — kteri, desiravno ni v to ali uno versto človeške družbe perstet, v vsih verstah svoj prostor ima, v nizkih verstah po svojim tihim življenji in dostikrat po nizkosti svoje rodovine, v višjih imenitnih verstah pa po svojim izobraženji, pa po učenosti in po plemenitosti občutenja, ki ga ljudoljubna natora vliiva in tirja; z besedo: mož, ki vse vč, vse reči sme, in kteriga beseda umu in sercu ljudi govori, ker je od Boga poslan in ker ga popolnoma vera podpira. Ta mož je katolški fajmošter, katolški duhoven sploh. S.

Razgled po kersanskim svetu.

Jud križ nese. — Ni davno, kar so v Frankobrodu človeka vsiga prekuci vdaniga pokopali. Pogrebcev je bilo veliko njegovih tovaršev. Križ je pa nesel — jud. Nekiga pogrebca, ki je bil sicer tudi rogovilež, je pa vender, to viditi, groza obšla, zato je judovskimu zaničevavcu križ iz rok vzel ter ga sam nesel.

V Smirni se je lansko leto o svetim Alojzii samostan dobriga pastirja odperl. V njem je pet nun, dve iz Francoskiga, ena iz Angleškiga, ena iz Irskiga in ena iz Laškiga. One podučujejo 80 deklicev v dveh razredih; med njimi jih je več greskih, armenskih, razkolniških in luteranskih. Hiša, ki je le v najem vzeta, leži tik morja. Ta samostan ima pa še posebni namen sužnje odkupovati. V pismu, ki so ga te gospe v Angers poslale, se bere, de je že veliko bark došlo, v kterih je bilo po 500 ali 600 zamork, ki so na barki vklenjene in tako natlačene, de komaj dihati zamorejo. Ker se na morji po dnevu vročino in po noči mraz, vedno pa lakoto terpe, se v strašni revšini v Smirno pripeljejo. Ker je samostanovo premoženje še majhno, se je zdaj še le 7 taci nesrečnih kupilo, ki so bile v kersanski veri podučevane in po tem kersene.

Iz Edinburga v Skotii se je vesela novica sporočila, de so katolicani v tem mestu sklenili, iz rado-

voljnih darov duhovščino in veliko cerkev napraviti. Stroški bodo 400000 fl. znesli. Polovica tega zneska je že nabrana.

Iz Londona. Pravijo, de se bodo vsi škofje na Angleskim v Londonu zbrali, kamor jih je prečastiti kardinal poklical.

V Gravesendu se posebno vidijo, de je Rochesterški škof anglikanskemu duhovnu Blewu prepovedal duhovne opravila opravljati, ker je pismo do kardinala Wisemana podpisal, v katerim nekteri duhovni deržavne cerkve žalost naznanijo, de so anglezi kardinala tako žaljivo sprejeli. V tem pismu kardinala „škofa cerkve Božje“ imenujejo.

Solnograd. 4. t. m. to je, drugo nedeljo po veliki noči bo Solnograški nadškof Maksimilian Jožef od Tarnoczy od kardinala in nadškofa kneza Švarcenberg-a posvečen. Pravijo de bo tudi nadvojvoda Janez to slovesnost s svojo pričujočnostjo povikéal.

Praga. 22. Malitavna je bil tukej duhovin razgovor pod predsedništvom kardinala nadškofa zastran svetiga leta, ki se bo tû od 21. Rožnika do 20. Maloserpana obhajalo. Za šolsko mladost se bo posebno poskerbelo, de sveto leto v njej bogat sad obrodi. Dve versti pridig se bote za verno ljudstvo osnovali; ena v nemškem, druga v češkem jeziku. Per nemških pridigah bo častni korar Dr. Veith, per čeških pa gosp. Hawronek, duhoven krizanskiga reda z rudečo zvezdo, vodstvo prevzel.

Ljubljana. Milostljivi knezoškof so 24. Malotravna gosp. Blaža Mervic-a, dozdašniga kaplana v Kamniku, fajmoštra v Nevljah poterdili.

Bohinjski mladéneč.

Kje iskal bi boljga kraja,

Kot v Bohinju najdem ga?

Čista sapa me obdaja,

Zemlja pa mi kruha dá.

Res, de zmiram je terpeti,

Zimski kakor letni čas;

Pridno, modro to živeti

K sreči naši vadi nas.

Grém po zimi zdaj po rudo,

Kmal pa spet po oglje grém,

Al pa kje razbijam grudo —

Mine čas, de sam ne vém.

Burja res de huda brije,

Al pa sneg v obraz leti;

Pa serec krepkejši bije,

V meni novo moč zbudi.

Pride spomlad, čas veselí,

Vse se gibati začné;

Tudi jez pri novim déli,

S plugam, brano trudim se.

Res de znoj mi je na polji,

Solnce pari me hudó;

Pa naj bo po božji volji,

S tem tolažim se lepó.

Ko na polji delo mine,

In za séevo čas je zé.

Se podam s koso v planine,

Gladko vse spod rok mi gré.

Tak mi leto gre za letam —

Rad pošteno sim veselí;

Pa ne vlečem z grešnim svetam,

Kter bi dušni mir mi vzél.

Praznik al nedelja pride,
Pa za dušo poskerbim;
V verno družbo, ki se snide
V božjo čast, vesel hitim.
Tud' se v šolo grem učiti,
De za vselej srečen bom,
De zamorem k Bogu priti,
V raj, kjer večni moj je dom.

P.

Bohinjska déklica.

Sim Bohinjska déklica,

Minca mi je imé;

Sim nevesta Jezusa,

Njemu dam serec.

Njemu le živet' želim,

De se večno osrečim;

Kar prijetno njemu je,

Zveseljuje me.

Kuham, prédem naj domá,

Žvinco preskerbim,

Al pri žetvi sred poljá

V delu se potim:

Z Bogam začnem in končám,

De povsod ga varha imám;

Ak nas on ne zapustí,

Nič se bati ni.

V cerkvi, v šoli — tam pa zvém,

V čim je sreče vir;

Tje naj rajši vselej grém,

Najti pravi mir.

Zvesta hočem bit' Bogú,

Zvesta bit' obljubim mu;

Svét naj zaničuje me,

Kaj to mar mi je!

Slaba drušna, grešni svét!

Bog me tebe var'!

Drago spomlad mojih lét

Dam Gospodu v dar.

Čistost in krotkóst serecá

Bod' lepota moja vsa;

Gizdost modrim je v zasméh,

Zapeljuje v gréh.

Kjer se znajdem, saj povsod

Bog za mé skerbi,

Teb' zročeno, o Gospod!

Nič me ne teži.

Jezus ljubi, ženin moj!

Bod' z menój Ti — jez s Tebój;

De sprejéta v Tvojo last

Pojem Tebi čast!

P.

Darila za čast. misionarja g. Dr. Ignacija Knoblecherja.

Od poprej . . . 264 gld. 26 kr.

V Golacu: gosp. Janez Blazina, danci

nadzornik . . . 1 „ — „

„ „ Janez Gerdevič . . . — „ 10 „

„ „ Gregor Ivancič . . . — „ 13 „

„ „ Mihael Jurisevič . . . — „ 10 „

„ „ Več oseb skupej . . . — „ 30 „

N. N. . . . 1 „ — „

Skupej . . . 267 gld. 29 kr.